

Rozgraniczanie nieruchomości (część I)

EDWARD KŁĄCZYŃSKI

Autor – pracownik Wydziału Geodezji, Kartografii i Gospodarki Gruntami Urzędu Wojewódzkiego w Wałbrzychu – na podstawie obowiązujących przepisów, wyroków NSA i własnych doświadczeń dotyczących rozgraniczania nieruchomości przygotował „ściągawkę” z tego tematu. W bieżącym numerze publikujemy część wynikającą z Prawa geodezyjnego i kartograficznego. Za miesiąc – zarządzenie ministrów gospodarki przestrzennej i budownictwa oraz rolnictwa i gospodarki żywnościowej w sprawie rozgraniczania nieruchomości z 5 sierpnia 1996 r.

Cel rozgraniczenia (art. 29 ust. 1)*

Rozgraniczenie nieruchomości ma na celu ustalenie przebiegu ich granic oraz utrwalenie punktów granicznych znakami granicznymi. A więc jest to jedno z postępowań, które zmierza do ustalenia granic prawnych. Inne postępowania mające również na celu ustalenie granic prawnych, to m.in.: podziały, scalenia, postępowanie sądowe.

Wszczęcie z urzędu postępowania rozgraniczeniowego (art. 30 ust. 2)

a) przy scaleniu gruntów na podstawie ustawy z 26 marca 1982 r. (DzU z 1989 r. nr 58, poz. 349 – jednolity tekst z późn. zm.) – postanowienie o wszczęciu postępowania scaleniowego zastępuje postanowienie o wszczęciu postępowania rozgraniczeniowego,

b) w przypadkach uzasadnionych potrzebami gospodarki narodowej – zapis nieostry, nie zinterpretowany w orzecznictwie. Chodzi tutaj o cele publiczne, interes gminy lub urzędu rejonowego jako zarządcy w imieniu skarbu państwa, ustalenie granic jednostki ewidencyjnej lub obrębów,

c) w przypadkach uzasadnionych interesem społecznym, np. prostowanie błędów administracji ujawnionych przez strony w skargach, listach itp.

Ponieważ rozgraniczenie nieruchomości, również w postępowaniu administracyjnym, jest sprawą cywilną, organ nie powinien zbyt nio angażować się w inicjowanie rozgraniczenia oraz z dużą wnikliwością badać sprawę przed wszczęciem, a następnie rozstrzygnięciem.

Wszczęcie na wniosek postępowania rozgraniczeniowego (art. 30 ust. 1)

Podmiotem uprawnionym do złożenia wniosku o wszczęcie postępowania rozgraniczeniowego, które jest postępowaniem administracyjnym, jest strona w rozumieniu art. 26 kpa (E. Mzyk str. 28). Wyrok SN z 13 kwietnia 1988 r. II CZP 23/88 (3 sędziów – nie zapisany do zasad prawnych) stwierdza w uzasadnieniu, że uprawnienie do wszczęcia postępowania rozgraniczeniowego przysługuje:

a) właścicielowi i współwłaścicielowi nieruchomości (może to być np. tylko jeden ze współwłaścicieli),

b) użytkownikowi wieczystemu – bo to tylko ograniczona w czasie forma własności,

c) posiadaczowi samoistnemu – jeśli przemawia za tym domniemanie co do zgodności ze stanem prawnym (art. 341 kc),

d) osobom, którym przysługują inne prawa rzeczowe do korzystania z gruntu, np. droga konieczna. Ale nie wchodzi takie prawa, jak: prawo czerpania wody ze studni, pozyskiwania piasku, przejścia – bo prawo to nie zależy od rozmiaru gruntu. Prawo przejścia lub przejazdu nie upoważnia do występowania jako strona zainteresowana.

Uprawnienia do wszczęcia postępowania rozgraniczeniowego osób wymienionych w punktach c, d nie ograniczają uprawnień właściciela, ponieważ stroną w postępowaniu jest właściciel. Może zatem wystąpić kolizja pomiędzy zgłaszającym wniosek a właścicielem. Kolizje ocenia organ orzekający.

Organ może odmówić wszczęcia postępowania rozgraniczeniowego w drodze decyzji (art. 104 kpa) tylko w dwóch przypadkach:

a) gdy granice prawne raz już ustalone można wznowić,

b) gdy wnioskodawca nie jest stroną.

Rozgraniczenie (art. 31 ust. 1)

Rozgraniczenie przeprowadza geodeta upoważniony przez organ w postanowieniu o wszczęciu, posiadający uprawnienia z zakresu II (art. 42 ust. 2, pkt 4). Geodetę do rozgraniczenia wyznacza organ, ale wskazuje go wnioskodawca. Są próby narzucania geodety przez organ, ale z różnym skutkiem.

Do wszczęcia postępowania rozgraniczeniowego geodeta przygotowuje organowi wykaz właścicieli – w celu doręczenia postanowienia, jako załącznik do wniosku. Geodeta przyjmujący zlecenie może żądać od wnioskodawcy danych o właścicielach sąsiednich gruntów. Wnioskodawca ma prawo żądać ustalenia przez sąd np. spadkobierców, bo wnioskodawca ma interes prawny w ustaleniu granic.

Zasada kontrydyktryjności. W postępowaniu przed sądami (również w zakresie rozgraniczeń) od 1 lipca 1996 r. obowiązuje zasada, że na stronie ciąży obowiązek dostarczenia sądowi dowodów w sprawie, a więc również wykazu właścicieli gruntów sąsiadujących.

Wezwania (art. 32 ust. 1)

Wezwania do stawienia się na gruncie doręcza się na 7 dni przed wyznaczonym terminem. Obowiązuje poświadczenie odbioru wezwania. Niestety usługi poczty kosztują, obecnie wynosi to około 3 zł.

Najlepiej wezwanie wysłać w kopercie dołączając zwrotne potwierdzenie odbioru. Wezwanie można również doręczyć bez pośrednictwa poczty.

Strony wzywa geodeta upoważniony przez organ. Postanowienie o wszczęciu nie zastępuje wezwania. Jest to jedyny przypadek, gdy geodeta ma prawo wezwać strony, ponieważ np. przy wznowieniu (art. 39 ust. 3) geodeta zawiadamia strony.

Małżonków wzywa się odrębnie, ponieważ jest to wspólnota i każdy ze współmałżonków może mieć w kwestii granic (a więc kwestii wychodzącej poza zarząd zwykły) odmienne zdanie.

W zawiadomieniu – koniecznie należy pouczyć o skutkach niestawienia (art. 32 ust. 2). Brak pouczenia może stanowić dla strony w przyszłości przesłankę do żądania wznowienia postępowania (art. 145 § 1 pkt 4 kpa).

Wstrzymanie czynności rozgraniczenia (art. 32 ust. 4)

Rozgraniczenie można wstrzymać, gdy nieobecność strony jest usprawiedliwiona, ale tylko na okres jednego miesiąca. Usprawiedliwienie można przyjąć np. telefonicznie, ale potem strona musi dostarczyć je na piśmie. O wstrzymaniu z powodu usprawiedliwionej nieobecności geodeta powiadamia strony, wyznacza nowy termin odnotowując to w protokole granicznym (pkt 8 protokołu).

Pełnomocnictwo do udziału w rozgraniczeniu

Pełnomocnictwo do działania w cudzym imieniu wynika z art. 96 kc – jako umocowanie do działania w czyimś imieniu.

Udział w rozgraniczeniu nie mieści się w zakresie zwykłego zarządu (wyrok NSA 14 września 1983 r. I SA 516/83), z tego też

względu wymagać należy pełnomocnictwa określającego rodzaj czynności (art. 98 kc) a więc, że: „do występowania przy rozgraniczeniu nieruchomości dz. nr...”. O formie pełnomocnictwa należy pouczyć stronę w wezwaniu.

Według Umeckiego można sobie darować potwierdzenie pełnomocnictwa „za zgodność”, chyba że jest wątpliwość co do prawidłowości pełnomocnictwa (art. 33 kpa).

Ustalenie granic (art. 31 ust. 2-4)

Z zapisu art. 31 wynika stopniowanie form przy rozgraniczeniu:

a) Ustalenie wg dokumentów i punktów osnowy – a więc wskazanie stronom, że np. przy wykonywaniu mapy zasadniczej pomierzono „spokojny stan” i spisano „księgę protokołów” jako wyraz woli stron. Bierze się pod uwagę również istniejące znaki graniczne (ale trzeba je sprawdzić, czy nie są przekopane), jak również mapy. Mapa (np. 1:500) służy do ustalenia granic jedynie jako pomocna („bierze się pod uwagę”), nie może natomiast bez danych geodezyjnych stanowić dokumentu do wznowienia granic (art. 39).

b) Jeśli brak ww. danych lub są one niewystarczające (np. tylko mapa 1:5 000) albo sprzeczne, wówczas ustala się przebieg granicy według zgodnego oświadczenia. Zatem niedopuszczalne jest ustalenie granic według zgodnego oświadczenia, jeśli możemy granice ustalić na podstawie istniejących dokumentów – a więc czynności mającej większą wagę.

Takie stopniowanie form ma swój odpowiednik przy rozstrzygnięciu przez sąd sporu. SN postanowieniem z 3 września 1981 r. III CRN 171/81 ustalił, że sąd nie może stanu prawnego korygować poprzez ustalenie granicy wg ostatniego spokojnego posiadania, a ostatniego spokojnego posiadania poprzez uwzględnienie „innych okoliczności”. Stopniowanie form w postępowaniu sądowym wynika z art. 153 kc.

c) Spór. Jeśli pomimo występowania okoliczności do ustalenia granic wg dokumentów strony się z takimi granicami nie zgadzają, lub przy braku dokumentów nie wskażą zgodnie przebiegu granic – występuje spór. Wówczas ustawowym obowiązkiem geodety jest nakłanianie stron do zawarcia ugody, przy czym należy strony pouczyć, że o ile nie nastąpi ugoda – występuje możliwość skierowania sprawy do sądu (pkt 14 protokołu). Przy czym:

- konieczność przekazania sprawy do sądu (art. 34. ust. 1) występuje wówczas, gdy strony nie zawarły ugody lub nie ma podstaw do wydania decyzji z art. 33,

- możliwość przekazania sprawy do sądu występuje wtedy, gdy mimo wydania decyzji o rozgraniczeniu strona niezadowolona żąda (w terminie 14 dni od doręczenia) przekazania sprawy do sądu (art. 33 ust. 3).

Decyzje o rozgraniczeniu (art. 33 ust. 1)

1. Obowiązek organu do wydania decyzji o rozgraniczeniu występuje wtedy, gdy granice bezspornie ustalono wg dokumentów lub na zgodne oświadczenie stron.

Oczywiście wydanie decyzji organ poprzedza oceną prawidłowości wykonania czynności ustalenia przebiegu granic.

Jeśli w wyniku sporu zawarto ugodę, organ nie wydaje decyzji o rozgraniczeniu, a wydaje decyzję o umorzeniu postępowania (wyrok SA/Kr 2133/94 z 19 lipca 1995 r.).

2. Jeżeli pomimo możliwości ustalenia granic na podstawie zebranych dowodów strony nie zgadzają się na wskazany ich przebieg, organ ocenia całość materiałów i może wydać decyzję o rozgraniczeniu. Jest to stanowisko organu w tej sprawie. Wówczas strony, pomimo braku zgodności w trakcie rozgraniczenia, mogą uznać argumentację organu w de-

Firma Carl Zeiss Sp. z o.o. uprzejmie informuje swoich klientów o zmianie adresu.

Już od 1 maja znajdą nas
Państwo pod nowym adresem:

Carl Zeiss Sp. z o.o.

ul. Kościelna 37
60-537 Poznań
tel. (061) 47 71 87,
47 04 81 wew. 316-321
fax (061) 47 24 63

czyż i przyjąć ustalone (wskazane) granice lub, korzystając z prawa wynikającego z art. 33 ust. 3, żądać w terminie 14 dni od doręczenia decyzji przekazania sprawy do sądu. Jednak organ swojej decyzji nie musi umarzać, bo to jest jego stanowisko w tej sprawie (uchwała SN z 18 września 1992 r. III CZP 113/92).

3. Strona niezadowolona z każdej decyzji o rozgraniczeniu może po jej doręczeniu żądać przekazania sprawy do sądu. A więc również wtedy, gdy ustalono granice „na zgodne oświadczenie”. I w tym przypadku organ swej decyzji nie umarza, bo to jest stanowisko organu w sprawie.

W przypadku gdy sprawa o rozgraniczenie została wszczęta przed organem administracyjnym na wniosek osoby zainteresowanej, osoba ta pozostaje nadal wnioskodawcą w postępowaniu przed sądem (uchwała SN z 18 lutego 1983 III CZP 2/83).

4. W trybie administracyjnym brak jest możliwości zmiany decyzji o rozgraniczeniu. Bez względu na nadaną mu nazwę pismo wyrażające niezadowolony z ustalenia przebiegu granicy w decyzji rozgraniczeniowej nie może być traktowane jako odwołanie, lecz jako zadanie przekazania sprawy sądowi na mocy art. 33 ust. 3. (wyrok WSA z 9.07.1993 r. SA/Wr 618/93).

Ten sam wyrok precyzuje, że pismo strony kwestionujące decyzję o rozgraniczeniu, w zależności od treści zarzutów, można potraktować jako wniosek o:

- wznowienie postępowania – art. 145 kpa w związku z art. 147 (wznowienie w drodze postanowienia – art. 149 § 1 kpa, odmowa wznowienia w drodze decyzji – art. 149 § 3 kpa),
- unieważnienie decyzji (art. 156 kpa).

Spór (art. 31 ust. 4)

1. Spór występuje wówczas, jeśli strony:

- kwestionują wskazane granice „wg dokumentów” (art. 31 ust. 2),
- nie złożą „zgodnego oświadczenia” (art. 31 ust. 3).

Sporu natomiast nie ma, jeśli jedna strona złoży oświadczenie, druga zaś nie kwestionując granic, odmawia podpisu (art. 31 ust. 3 – dalszy ciąg zdania).

2. W razie sporu, geodeta tymczasowo utrwała granice ostatniego spokojnego stanu posiadania, dokumentów oraz wskazań stron, oznacza je na szkicu oraz sporządza opinię i całość przekazuje organowi. Jeśli organ uzna, że zebrane dowody (art. 33.2) są wystarczające, wydaje decyzję o rozgraniczeniu, jeśli nie są wystarczające – umarza postępowanie i przekazuje sprawę z urzędu do sądu.

Pojawia się tutaj pojęcie „ostatniego spokojnego stanu posiadania”, a więc inne niż w art. 31 ust. 3, gdy z braku dowodów geodeta ustala granice na podstawie „zgodnego oświadczenia stron”. Są to pojęcia różne, ponieważ jeśli strony zgodnie wskażą przebieg granic (a brak jest wystarczających dokumentów), to geodeta niezależnie od zasięgu „ostatniego spokojnego posiadania” granicę zgodnie wskazaną musi przyjąć, a organ zatwierdzić. Ma to miejsce, gdy chodzi o tzw. pasy przygraniczne. Jednak nie można sankcjonować rozgraniczeniem „na zgodne oświadczenie” lub „ugodę” spraw, które należy załatwić w trybie podziałów bądź zasiedzenia (art. 34 ust. 4).

Postępowanie przed sądem (art. 34)

Przed sądem można sprawy granic rozstrzygać dopiero po wyczerpaniu postępowania administracyjnego, z wyjątkiem spraw o własność lub wydanie (art. 36), gdy sąd w orzeczeniu zamieszcza również rozstrzygnięcie o rozgraniczeniu.

Do postępowania administracyjnego oprócz wszczęcia (art. 30) należy również zawarcie ugody. Tak więc dopiero gdy nie dojdzie do zawarcia ugody lub nie ma podstaw do wydania decyzji z art. 33, organ sprawę kieruje do sądu.

Wyrok NSA z 10.12.1984 r. SA/Kr 848/84. „Warunkiem przekazania sądowi sprawy o rozgraniczeniu nieruchomości jest powstanie sporu. W razie sporu organ nie może przekazać sądowi sprawy bez uprzedniego nakłaniania do ugody”.

Sądy zwracają organom sprawy do uzupełnienia trybu administracyjnego, ponieważ nie było nakłaniania do ugody, czyli nie wyčerpano trybu administracyjnego.

Sąd rozstrzyga spór w trybie art. 153 kc (3 stopnie). Postępowanie przed sądem ma tę przewagę nad postępowaniem administracyjnym, że o ile nie można ustalić granic prawnych ani wg ostatniego spokojnego posiadania, „sąd ustala granice z uwzględnieniem wszelkich okoliczności; może przy tym przyznać jednemu z właścicieli odpowiednią dopłatę” – a więc może rozgraniczeniem usankcjonować inny przebieg granic (nawet przed upływem okresu zasiedzenia – art. 172-178 kc).

Ugoda (art. 31 ust. 4)

1. Ugoda zawarta przed geodetą posiada moc ugody sądowej. Jednak aby do ugody doszło, muszą być spełnione trzy warunki:

- musi istnieć przedmiot sporu,
- wzajemne ustępstwa stron,
- ustalona w wyniku ugody granica.

2. Wzruszenie ugody zawartej w postępowaniu administracyjnym o rozgraniczeniu może nastąpić wyłącznie wg zasad określonych przez prawo cywilne, a więc przed sądem (wyrok NSA z 16 czerwca 1987 r. IV SAB 24/86).

Ugoda zawarta przed geodetą nie jest ugodą w rozumieniu art. 114-122 kpa i nie wymaga zatwierdzenia przez organ, jak również nie podlega kontroli organu w decyzji o umorzeniu postępowania z art. 105 § 1 kpa ani w wyniku zażalenia tej decyzji (postanowienie SN z 7 lipca 1981 r. ICr-225/81).

Forma szczególna zawarcia ugody przed geodetą pod rygorem nieważności to forma protokołu sporządzonego przez geodetę, który dokonuje czynności rozgraniczenia (postanowienie SN z 13 marca 1985 r. III CRN 27/85 oraz załącznik nr 3 do zarządzenia z 5 sierpnia 1996 r.).

Po zawarciu ugody organ umarza postępowanie z art. 105 § 1 kpa (wyrok NSA SA/Kr 2133/94 z 19 lipca 1995 r.).

3. Kontrola organu w zakresie zawarcia ugody sprowadza się do zbadania wymogów formalnych ugody, a więc:

- czy została zawarta przez uprawnione podmioty,
- czy spełnione były warunki zawarcia ugody (przedmiot sporu, ustępstwa),
- czy ugoda nie załatwiono przeniesienia własności, które powinno być załatwione w innym trybie (podział i akt notarialny z opłatami).

4. Jeśli organ stwierdzi uchybienie, nie wydaje decyzji o umorzeniu postępowania rozgraniczenia, czyli postępowanie trwa, a ugoda nie obowiązuje.

Również strona nie może ugody odwołać. Organ, który stwierdził, że ugoda zawarto prawidłowo i umorzył postępowanie, jest ugoda związany. Zmienić ugoda można przed sądem w drodze powództwa cywilnego w przypadku stwierdzenia nieważności oświadczenia woli (błąd, złożenie oświadczenia pod groźbą), czyli jak przy oświadczeniach złożonych w formie aktu notarialnego.

5. Ugoda musi być podpisana przez wszystkich właścicieli lub wieczystych użytkowników również w przypadku współwłasności nieruchomości rozgraniczanej i sąsiadującej, jak też współwzajemnego użytkownika.

Uprawnionym do podpisania ugody w przypadku wieczystego użytkownika jest wieczysty użytkownik, a nie właściciel, czyli gmina lub skarb państwa, ponieważ prawo własności na czas określony przez gminę lub skarb państwa zostało przekazane.

Nieuprawniony jest pogląd, że gmina może np. po 40 latach żądać zwrotu nieruchomości w granicach, w jakich oddała nieruchomość w wieczyste użytkowanie.

Biegły sądowy (art. 37)

Zwykle orzeczenie sądowe w zakresie granic wykonuje powołany przez sąd biegły, ale zapis art. 37 nie precyzuje tego w ten sposób, mówi, że ma to wykonać geodeta.

W przypadku rozstrzygnięcia przez sąd sporu granicznego biegły sądowy winien przeprowadzić niezależne postępowanie rozgraniczeniowe, a nie ograniczać się do oceny rozgraniczenia przeprowadzonego w trybie administracyjnym przez innego geodetę. Nie są określone sprawy opracowań dokumentacji wykonywanej przez biegłego. Wynika to stąd, że są to sprawy nietypowe i nie da się ich „zaszufladkować”. Ale wykorzystuje się oczywiście procedury z prawa geodezyjnego mając na uwadze art. 153 i 154 kc.

Ochrona znaków granicznych (art. 38)

Znak graniczny osadzony w wyniku rozgraniczenia, poprzez podpisanie protokołu, w którym jest mowa o stabilizacji, został przekazany właścicielom sąsiednich nieruchomości pod ochroną. Protokół jest więc dowodem w postępowaniu karnym z art. 269 kk. „Kto znaki graniczne niszczy, uszkadza, usuwa, przesuwa lub czyni niewidocznymi albo fałszywie wystawia – podlega karze pozbawienia wolności do lat 3”.

Znaki graniczne podlegają więc ochronie, zaś koszty urządzenia i utrzymania znaków granicznych ponoszą po połowie właściciele gruntów sąsiednich (art. 152 kc). W przypadku zawarcia ugody przepis art. 152 nie obowiązuje (uchwała SN z 16 lutego 1982 r. III CZP 9/82).

Art. 152 ma zastosowanie w postępowaniu sądowym. Natomiast podział kosztów w postępowaniu rozgraniczeniowym administracyjnym wynika z art. 262 § 1 kpa. „Stronę obowiązują te koszty postępowania, które:

- wynikły z winy strony,
  - zostały poniesione w jej interesie lub na jej żądanie”
- (wyrok NSA z 10 listopada 1992 r. SA/Lu 823/92).

Wznowienie znaków granicznych (art. 39)

Występuje wówczas, jeśli znaki graniczne zostały uprzednio ustalone i są dokumenty pozwalające na określenie ich położenia. Zatem muszą być spełnione łącznie dwa warunki:

- znaki graniczne, a więc granice zostały wcześniej ustalone,
- są dane geodezyjne pozwalające na wznowienie, czyli matematyczne określenie położenia znaku granicznego.

W innych przypadkach, gdy nie można jednoznacznie granic wznowić, wszelkie mapy (np. 1:5000), szkice „na kopertach” itp. stanowią dokumenty, które można wykorzystać przy rozgraniczeniu (art. 31 ust. 2), geodeta bowiem „bierze pod uwagę mapy, dokumenty, osnowę itp.”.

Protokół ze wznowienia (na druku protokołu granicznego) wraz ze zwrótnymi poświadczeniami zawiadomień stanowi zasób bazowy – tak jak dokumentacja rozgraniczeniowa (§ 20 zarz. o rozgr.), bowiem stanowi dokument mający moc dowodową w ro-

zumieniu § 5 (zarz. o rozgr.) ust. 1 przy ewentualnym rozgraniczeniu. Dotyczy to również odszukania znaków i sprawdzenia ich położenia. Jest to dokument „na zaś”.

O wznowieniu strony się zawiadamia, a nie wzywa.

Wznowieniu podlegają nie tylko granice prawne wcześniej ustalone w drodze rozgraniczenia, podziału, scalenia, ale również ustalone uprzednio (art. 39) w jakikolwiek inny sposób, np. przy pomiarze do mapy zasadniczej (księga protokołów) lub wcześniej przy pomiarze stanu posiadania. Albowiem warunkiem wznowienia jest możliwość wykonania czynności technicznych na podstawie wcześniejszych pomiarów, nie zaś prawny status granic – art. 39 nie mówi bowiem o ustalonych granicach prawnych.

* Wszystkie odwołania bez podania nazwy aktu prawnego dotyczą *Prawa geodezyjnego i kartograficznego*

Wykorzystane w opracowaniu akty prawne i literatura:

1. *Kodeks cywilny* – ustawa z dnia 23 kwietnia 1964 r. (DzU nr 16, poz. 93 z późn. zm.).
2. *Kodeks postępowania administracyjnego* – ustawa z dnia 14 czerwca 1960 r. (DzU z 1980 r. nr 9, poz. 26 jednolity tekst z późn. zm.).
3. *Prawo geodezyjne i kartograficzne* – ustawa z dnia 17 maja 1989 r. (DzU nr 30, poz. 163 i nr 43, poz. 241, z 1990 r. nr 34, poz. 198 i z 1991 r. nr 103 poz. 446).
4. *Prawo wodne* – ustawa z dnia 24 października 1974 r. (DzU nr 38, poz. 230 z późn. zmianami).
5. *Zarządzenie ministrów gospodarki przestrzennej i budownictwa oraz rolnictwa i gospodarki żywnościowej z dnia 5 sierpnia 1996 r. w sprawie rozgraniczania nieruchomości* (Monitor Polski nr 50, poz. 469).
6. *Eugeniusz Mzyk, Podział i rozgraniczenie nieruchomości*, Zachodnie Centrum Organizacji – Zielona Góra 1994 r.
7. *Instrukcja techniczna K-1. Podstawowa mapa kraju* – Wydanie z 1995 r.

Siedlik-Geograf Sp. z o.o.

ul. Zielonogórska 14, 71-084 Szczecin

tel./faks (0 91) 52-33-22, tel. kom. 0 601 71-29-15

oferuje
używane instrumenty geodezyjne

Aktualnie w ofercie

Geodimeter 520N, pamięć wewnętrzna na 10 000 pkt., oprogramowanie „PROG” SetOut, DistOb, AreaCalc, StnEst, Z/ZF, RoadLine, Edit
cena netto: **22 000 zł**

Geodimeter 440 z pamięcią wewnętrzną na 1000 pkt., oprogramowanie: UDS, Edit, StnEst
cena netto: **19 000 zł**

Geodimeter 422 z pamięcią wewnętrzną na 1000 pkt., oprogramowanie: UDS, Edit, StnEst
cena netto: **18 000 zł**

Geodimeter 136 cena netto: **9 000 zł**
GPS, Magellan NAV1000PRO

cena netto: **2 300 zł**

Ceny do negocjacji
Szkolenie oraz instrukcje po polsku

Ponadto w ofercie: nasadki, tachimetry, osprzęt, program geodezyjny „C-Geo”